

„תחילה לירות - אחרי כך לשאול!“

זוהי, כנראה, סיסמתה החדשה של

המישטרה שקורבנה בן ה־16

נורה ב־4 בבוקר בצפון תל־אביב

יוסף אלפמן, את אקדה השרות שלו, ופתח באש על הנער הנימלט.

לדברי אלפמן הוא ירה שתי יריות באוויר, אולם אין לכך כל עדות מסייעת. מה שברור הוא שאחד הכדורים, בין אם זה היה הראשון או השלישי, נורה ישר לראשו של שלמה. מול הבית מיספר 238 ברחוב בן יהודה בתל־אביב, אליו הגיע שלמה ב־מונסתו, הוא נפל מתבוסס בדמו.

הפרשה כולה החלה כאשר שני בלשים לבושים אורחית מהיחידה המרכזית החליטו להפסיק את תצפיתם, שהעלתה חרס, על בית חשוד בצפון תל־אביב, ופנו לעבר מטה המישטרה ברחוב דיונגוף. מצב רוחם של שני הבלשים היה בשפל. הם ידעו כי מפקדיהם אינם אוהבים שהם חוזרים ב־ידיים ריקות.

בדרכם בגל לעבר המטה הבחינו ב־

הקורבן בן ה־16 שלמה בן־שלום היה בן יחיד להוריו, נער התפ־נוקם של שלושת אחיותיו. בתמונה הוא נראה עם אחת האחיות שלו. התצלום המישפחתי מהשנה הזאת, צולם בפארק הגדול של אשקלון.

ההם יורדים גם

על נסיבות המיקרה קיימות שלוש גירסי־אות. האחת של המישטרה המנסה בכל כוחה להגן על שוטריה, אפילו אם הם רצחו בדם קר. השניה היא של חברו של שלמה, משה מצליח, אשר היה איתו באותו ערב בתל־אביב. והשלישית היא של בעלי חנות מוצרי החשמל שממנה, לפי טענת ה־

צעיר, צמוק גז ושחרחר, המהלך יתף בצומת הרחובות ז'בוטינסקי ודיונגוף. הם ניגשו אל הצעיר ואחד מהם דרש מהצעיר, מבלי שהודעה קודם לכן, לתת לו את שקית־הניילון אותה החזיק בידו.

שלמה, בן אשדוד, ששמע סיפורים על הפעילות הלילית של גנבי ושוודדי העיר

של המחבל ידעה המישטרה לתרץ: „הוא דיבר עברית לא טובה והיה שחור, אז חשבנו שהוא מחבל.“ באותה עת ידעה המישטרה מה שלא ידעו בני משפחתו של שלמה בן־שלום: ש־שעותיו ספורות, הכדור המישטרי חדר למחוו ולא הותיר תיקוה רבה לחייו. מי־

הודעת המישטרה שפורסמה לפני שבועיים לא עוררה כל תשומת לב מיוחדת. „צעיר החשוד כמחבל נורה על־ידי בלשי היחידה־המרכזית. לאחר שסירב להישמע להוראתם לעצור, הצעיר מחוסר ההכרה הובל לבית־החולים.“ זו היתה לשון ההודעה הראשונה של מישטרת מחוז תל־אביב.

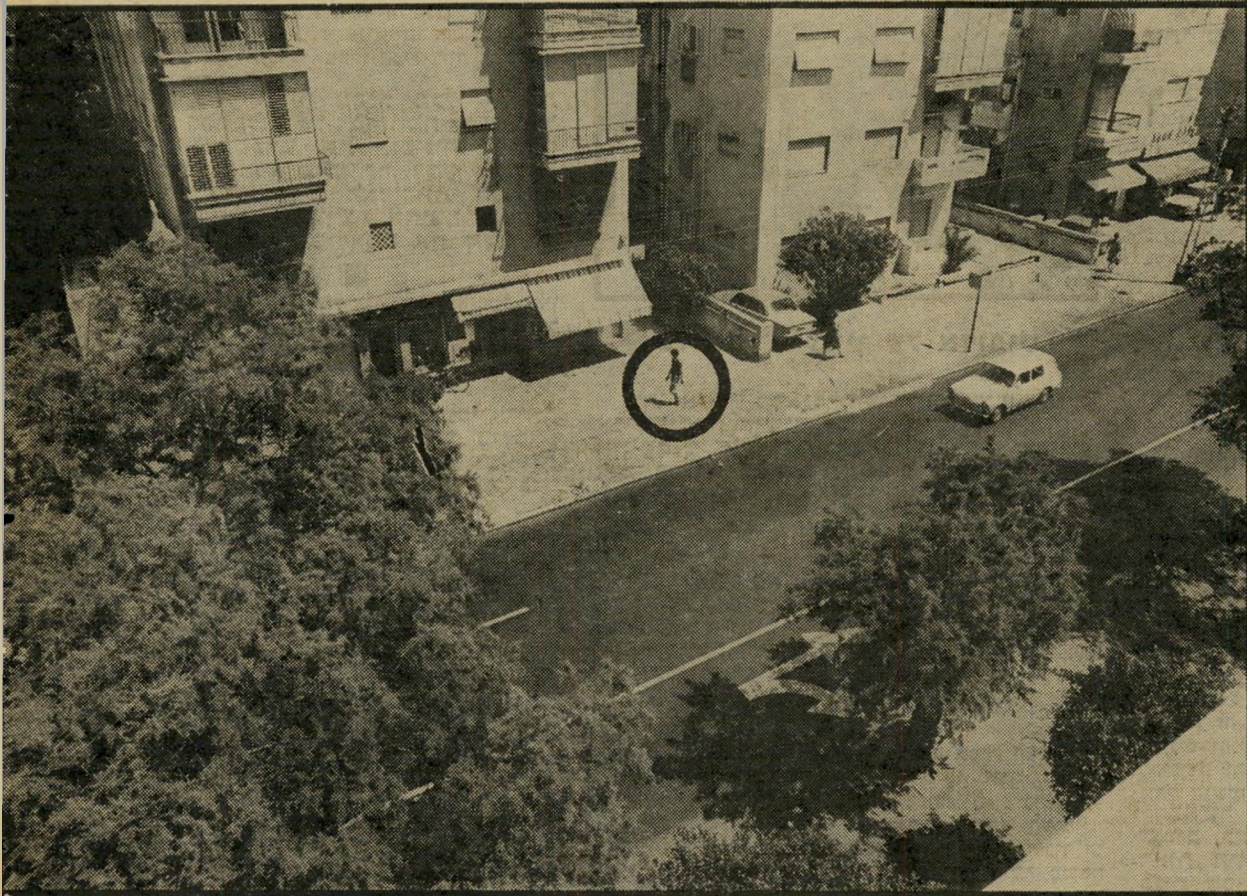
כעבור ימים אחדים, כשהצעיר היה עדיין מחוסר הכרה, נמסרה הודעה אחרת. לדברי

מאח

מרסל זוהר

המישטרה, הצעיר הכלתי מזוהה שנורה, חשוד בפריצה לחנות ובגניבת רשמקול שנמצא בשקית הניילון, שאותה החזיק בידו כאשר נורה.

כאשר החמיר מצבו של הצעיר השוכב בבית־החולים, וכאשר מישפחת אליהו בן־שלום, פועל בניין מאשדוד, התלוננה על העדרות בנם שלמה, וזיהתה אותו כי פצוע מבית־החולים, השתכללה גירסת ה־מישטרה. דובריה יכלו כבר להצביע על חנות מוצרי החשמל בתל־אביב שממנה נגנב הרשמקול. גם את הגירסה הראשונה

בן ה־16, שלמה בן־שלום, הוא נחשד תחילה כמחבל, ורק אחר־כך טענה המישטרה שבזיון היה רשמקול גנוב. העיגול השחור מסמן את המקום המדויק שבו נפל הנער, אחרי מירודף ברחובות צפון העיר.

מעגל המוות בשעה ארבע וחצי לפנות בוקר, ליד הבית מס. 238, ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, נורה למוות על־ידי שוטרי מהיחידה המרכזית הנער

מישטרה, גנב שלמה את הרשמקול. המישטרה טוענת כי באותו לילה גנב שלמה מחנות מוצרי החשמל השייכת ליוסף טווינה, הנמצאת ברחוב לבונטין 12 ליד התחנה המרכזית בתל־אביב. רשמקול מ־תוצרת נשיונאל, טווינה עצמו לא היה מוכן לאשר זאת באוני כתב העולם הזה וטען כי „יכול להיות שזה המכשיר ש־ניגנב ממנו, אבל אני לא בטוח.“ גם מנהל

הגדולה תל־אביב ניבהל. כפי הנראה הוא היה בטוח שעומדים לשדוד ממנו את רשמי־הקול שלו. הוא החל לברוח.

לשני הבלשים היה ברור כי לפנייהם ההזדמנות הגדולה לחזור לבסיסים כשבידם הצלחה, קטנה אומנם, אך בכל־זאת הצל־חה. לאחר התצפית הבלתי־מוצלחת שלהם הם היו זקוקים לה. הם החלו לדלוק אחריו. חוד כדי רדיפה שלף אחד מהם, רס"ש

טרת מחוז תל־אביב ידעה כי תצטרך ל־הרבה יותר מהתירוצים המגומגמים הרג־לים שלה כדי להסביר לציבור את מותו של נער בן 16, והחלה לבנות מסכת של שקרים והטעיה עוד לפני שהוא ניפטר.

ואמנם באמצע השבוע שעבר ניפטר שלמה בן־שלום. אחרי עשרה ימים בהם נילחם על חייו בבית החולים איכילוב, פסק ליבו מלפעול.

החברה אירית, עולה מרוסיה, חברתו של שלמה, נפ־דה ממנו בפעם האחרונה בבית הקברות באשדוד ביום השישי בשבוע שעבר.